

מסורת הש"ס

16) ושליל... 17) ושליל... 18) ושליל... 19) ושליל... 20) ושליל...

הניחא למ"ד. במסכת ביצה (דף ג:)... כל שדרכו לימנות שנינו.

גיד הנשה פרק שביעי חולין

ק.

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פט"ו הל'... 1) סמך לחין קמא... 2) סמך י"ד ט' ספיק א'...

בריה שאני. ואפילו באלף לא נטיל וכן חתיכה הראויה להכבד... לא נטלה כדאמר רבא והיכלה דפירש מד מיניהו נמי אסור

ב"ב בריה שאני: יוכן חתיכה של נבלה [וכו']:
והבבטיל ברובא הניחא למאן דאמר רבא
שדרכו ליבנות שנינו מאי איכא למימר שאני חתיכה
הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים
וצריכא דאי אשמעינן גיד משום דבריה היא
אבל חתיכה אימא לא ואי אשמעינן חתיכה
הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים
אבל גיד אימא לא צריכא דרש רבה בר בר
הנה חתיכה של נבלה ושל דג טמא אינה
אוסרת עד שתתן טעם ברוטב ובקיפה
ובחתיכות אוקי רב אמורא עליה ודרש ר' יוחנן
שנתן טעם בחתיכה חתיכה עצמה נעשת נבלה
ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מבינה
אמר ליה רב ספרא לאבוי מכודי רב כמאן
אמרה לשמעתיה ברבי יהודה דאמר ר' יוחנן
במינו לא בטיל מאי איריא כי נתן טעם
אפילו כי לא נתן טעם נמי אמר ליה רבא
במאי עסקינן בשקדם וסלקו רבא אמר
אפילו

האי תנא מאי קא חשיב אי דבר שבמנין קא חשיב יתמיני נמי חתיכה
נבלה ואי איסורי הנאה קא חשיב יתמיני נמי חתיכה ומשני
דהרמי ליה אי דבר שבמנין ואיסורי הנאה ומפרש נמי התם דבריה

אלו אסורין למעוטי דבר שבמנין ולא איסורי הנאה אי נמי איסורי הנאה ולא דבר שבמנין וי"ל דהתם לא קאמר אלא דלא איירי
בכו מנא דמתניתין דהתם ולא משום דסבך נטילי והא דקאמר למעוטי היינו למעוטי דלא חשיב להו וכו"א י"ש גריס פ"ק דנבא קמא
דף ה:) דמנינא דמתניתין למעוטי דרבי חייל ודרבי חייל למעוטי דרבי אושעיא ולא משום דפלוגי אבל קשה דכי שריף נמי ולימני
נמי חתיכה נבלה אחיל לא מפני דלא תני לה משום דכבר תנא ליה הכא במתניתין דלימני התם אהא דפריך חתמי חתמי נמי אגוזי
פריך ורמזו באין ומשני הא מנא התם הראוי לנבלה וכו' וי"ל דהכי פריך התם ולימני נמי חתיכה נבלה ואי משום דכבר תנא ליה
הכא א"כ לא יתמיני חתיכה בשר בחלב כיון דכבר אשמעינן הכא דחתיכה איסור לא נטלה משום דהוי דבר שבמנין ומשני דההוא
תנא תרמי אית ליה ג' ולפירוש זה צריך לפרש דבכר שבמנין ולא איסור הנאה נטל לההוא תנא ולכן לא נקט אלא חתיכה בשר בחלב
ופלוגי אתנא דהכא: א) חתיכה עצמה נעשת נבלה. פי' בקונטרס שנמשלה מחילה עמה קודם שנתן שאר החתיכות בקדרה ולא היה
גזו ששים צריכא ומנה הנבלה טעם זה וא"כ נתן שאר החתיכות בקדרה חתיכה זו שקבלה טעם הנבלה חתיכה עצמה נעשת נבלה
ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מינה וקשה לפירושו דא"כ גם הרוטב שהיה בזוהמה עשה נאסר מתחלה ע"י טעם הנבלה ובסמוך
משמע דמבטלין לחתיכות ע"י רוטב דהוי שאני מינו והלא רוטב עלמו נאסר מתחלה ונעשת נבלה ואוסר כל הרוטב שאחרי כן מפני
שהוא מינו ויצטרך שיהא ששים בחתיכות שמן אחרי כן לנטול הרוטב דמעיקרא אלא ו"ל דמייירי כגון שיש חתיכה של היתר כולה חוץ
לרוטב וחתיכה נבלה מונחת עליה חוץ לרוטב ונעשת חתיכה היתר נבלה לפי שנולעת טעם נבלה דלוי' ט' בהן ששים לנטול הטעם ואחרי
כן כשנעבר הקדרה אונת כל החתיכות מפני שהן מינה: ב) בשקדם וא"כ. את האיסור וא"ת למה לי חתיכה של היתר קבלה
טעם מן הנבלה אפילו לא נתנה טעם נמי דהא בזמיה אוסרת בכל דהו ואומר ר"ת דנהי דהיא גופה מיתסרת בכל שהוא מ"מ לא אמרינן
שעשה נבלה לנאסר כל החתיכות כיון שהיא עצמה לא נאסרה אלא ע"י כל שהוא ירכיבו אפרים היה אומר מתוך כך דאפילו כי נתנה
בה טעם אין היתר נעשה נבלה שיהא ששים כנגד כל החתיכה אלא כנגד האיסור הנבלה הלכך לרב דאמר הכא דמין צמינו לא נטיל
כשחתיכה היתר קבלה טעם מן הנבלה חשיב האיסור כאלו הוא בעין ואוסרת כל החתיכות כולן משום אכל כי לא נתנה הנבלה טעם בה לא
היתה אוסרת החתיכות מפני שהם מינה שהרי אין צריך לנטול אלא האיסור לגד ויוין שלא נתנה טעם בחתיכה הוה האיסור כמאן דלימני
דלא הוה כאילו הוא בעין ולא אסר אלא חתיכה ראשונה שאין היתר נעשה איסור ולא אסר שאר חתיכות ודוקא גבי טפת חלב אמרינן
לקמן בפרק כל הבשר (דף קה) דחתיכה עצמה נעשת נבלה וצריך ששים כנגד כל החתיכה ולא סגי בציטול טיפה אחד משום דכל חד
ומד באפיה נפשיה שרי וכו' איתנהו בהדי הדדי אסור הלכך הבשר עלמו נעשה איסור ולוקה אס אכל חזי זית מבשר וחזי זית מחלב ולכן
צריך ברובא לנטול כל החתיכה שנפלה עליה טיפת חלב אכל חתיכה היתר שנלעה טעם נבלה ונאסרה חזרה ונתנה טעם ברוטב
אין צריך אלא ששים לנטול האיסור שנבלע בחתיכה ואין צריך שיעור של אותה חתיכה וקשה לפירושו לרדא דמשני אפילו מימא
לא קדם וסלקו מאי מהני ליה חתיכה של היתר שנאסרה מתחלה ונעשת נבלה והלא לעולם אין צריך ס' ברובא אלא כדי לנטול חתיכה
של נבלה לנדה ולא צעין ששים לנטול שתי חתיכות של נבלה ושל היתר שנאסרה על ידה וי"ל כגון שנמשטת הנבלה הרבה מכמו
שהיתה קודם שנבלע טעמו בחתיכה של היתר והשאה לפי שנתנה טעם בשל היתר צריך ס' כנגד כל מה שהיתה מתחלה ואין שיעור
ברוטב לנטול אכל לא נתנה זה טעם אין צריך ס' אלא כנגד מה שנאסר צבנלה ויש שיעור ברובא לנטול ורב דאחא לפלוגי
אדרבה לרב בר מה לא היה צריך רב לומר אלא חתיכה של נבלה אוסרת כל החתיכות מפני שהן מינה אלא אגב אורחיה אשמעינן
דדוקא נתנה זה טעם נבלה אכל לא נתנה זה טעם נבלה לא ורכיבו אפרים עליו השלוש היה מציא ראייה מהא דאמר לעיל (דף
נא) הוה כוונתו דמרבא דנפול לדיקולא דבשרא ודיקולא הוה כל מנא חתיכות של בשר רוחא ולא אמר שעשה נבלה אותה חתיכה
שנפל עליה כזית חלב ותאסור שאר חתיכות שאין בהן ששים כנגד כולה לפי שבחתיכה חתיכה עצמה לא היה זה כדי לנטול הכזית
אלא משערין להפסד בלב הבשר שכל ואין משום ראייה כלל דדיקולא היינו קלחת וכדפירשם הקונטרס וכדפירשנו לעיל ואפילו אם
נאמר דדיקולא הוה כל דממשמע הכא ובכל דוכתא אין ראייה משום דממה נפשך אס אין חלב מפעפע מחתיכה לחתיכה כמו שפירשנו
לעיל א"כ אין אסור אלא החתיכה שנפלה עליה החלב והשאר מותרות ואם הוא מפעפע מחתיכה לחתיכה א"כ צדין הוה שכל החתיכות
מסייעות לנטול ולא אמרינן שעשה נבלה אותה חתיכה שנפלה עליה חלב מחזר שסופו להתפשט בכל החתיכות מדי דהוה אטיפת חלב
שנפלה על חתיכה בשר דלא אסור מותר אע"פ שקודם שתחפשט הטפה נ"ט במקום נפילתה ולא אמרינן שיעשה אותה חתיכה נבלה כיון
דסוף משערין להתפשט בכל החתיכה מינה לפי מה שפי' לעיל" ב) שם הרב רבי אלעזר ממ"ז דכתיב חתיכה אין שייך לומר שעשה נבלה אין
ראיה משום ואין ראייה לרכיבו אפרים מהא דאמר (חרימות פ"ה משה ו') א' אין המדומע נדמעה אלא לפי חשבון ולא אמרינן שיעשה הכל
תרומה דיש לחלק בין דבר יבש לדבר הנאסר ע"י צליעה ולפירושו יחאה הא דאמר גבי יין נכך בסוף מסכת ע"י (דף עג:) יין נכך שנפל לצור
דליכא

הגהות הב"ח

16) ושליל... 17) ושליל... 18) ושליל... 19) ושליל... 20) ושליל...

מוכח רש"י

וחבטיל ברובא. דהא
כמעט אחי רכיס להטות
וחבטיל ע"י. וכו'.

שיטה מקובצת

16) חתיכה של נבלה
ומכרה הדין: 17) אבל של
חטאת טמאה אסור בהנאה
לימא דהא חתיכה בשר
בחלב: 18) ולפי זה צריך
לפרש דרוב:

ריבוי גרסאות

וליבטל נמי גזי בששים
ויזהו כולן נידון מחזיקין
שאני שאין מכירו. בריה
אע"ג כלומר דבר החשוב
בפי'. הניחא למיד כל
שרדכו לימנות שנינו
כלומר דלא בטל שם
איסורין בגופל בהיתר'
ונתערבו כיון שאין מכירו
לפיכך כולן אסורין.
אלא למיד את שדרכו
לימנות שנינו דבר החשוב
כגון ביצה טמאה וכו' וכן
רובניו ופחיון אס נטמאו
טמאת אכולין ותערבו
עם טהורין לא בטלי
וסלקו אסורין אבל חתיכה
שכל נבלה דאין רובה
לימנות בטלה מאי איכא
למימר: שאני חתיכה
הואיל וראויה כו' כלומר
דבר החשוב הוא: וצריכא
דאי אשמעינן גיד. כלומר
דלא בטלי: לפי לי נתון
טעם כלומר הכי סבר
רב דאמר אפילו לא
נתן טעם אלא בחתיכה
אחת חתיכה עצמה נעשת
נבלה [וי"כ] בשבאין מכירו
דאי אשמעינן גיד. כלומר
דאי בשבאין מכירו
למה נוח טעם אפילו לא
נתן טעם נמי האסורין
כולן אסורות: הבא במאי
עסקינן בשהבירו וקדם
וסליקו כלומר רב דאמר
בוותן טעם לא אמר
בשבאין מכירו דאי בשבאין
מכירו אפילו לא נתן
טעם נמי אלא הבא במאי
עסקינן בשהבירו וקדם
וסליקו לפי' אמי אסור
עד שיתן טעם בחתיכה
ואתה חתיכה אוסרת שאר
חתיכות: רבא אמר